

Andere boeken van Gerard van Gemert bij Clavis

In de serie 'Eilandgeheimen'

Verlamd

Vermist

Verdacht

Verdronken

Verlaten

Verzwegen

Over voetbal

De serie 'Stijn gouden belofte' (12+)

De serie 'De Voetbalgoden' (9+)

De serie 'Kief de goaltjesdief' (7+)

De serie 'FC De Madonnas' (10+)

De Afrikaboeken (11+)

Over voetbal én hockey

De serie 'De Voetbalhockeyers' (9+)

Over hockey

De serie 'De stoere hockeybende' (7+)

De serie 'De Hockeytweeling' (12+)

Over geschiedenis

De serie 'Kleine helden van toen' (7+)

Verder zijn er nog de boeken *Vastberaden* (over pleegzorg),

De wens van de Havikshorst (in samenwerking met Make-A-Wish),
Ademloos (over vluchtelingen en voetbal), *Wapenbroeders* (over de tijd van Napoleon), *Uitgespeeld* (over de Tweede Wereldoorlog en voetbal) en *Ontzet* (over de Tweede Wereldoorlog).

1

'Ik schrok me rot, man. Ik dacht dat je dood was.'

De stem van Marcia klonk alsof er watten in Tibo's oren zaten. Voorzichtig ging hij rechtop zitten. Meteen verergerde de sluimerende hoofdpijn en leken zijn hersenen tegen de binnenkant van zijn schedel te bonzen alsof ze er dringend uit moesten. Tibo haalde diep adem en kneep zijn ogen half dicht. 'Waar ben ik?' Zijn stem klonk schor en zijn tong leek wel van leer. Zijn broek voelde vochtig aan. De straat was nat, want het had geregend.

'Je ligt in een steeg bij de Burgwal.' Marcia stak haar handen naar Tibo uit om hem te helpen overeind te komen.

Tibo pakte haar handen vast. Marcia zette zich schrap en trok. 'Help eens mee, man.'

Met een van pijn vertrokken gezicht ging Tibo staan. Hij greep met zijn rechterhand naar zijn hoofd. Met zijn linker voelde hij aan de achterkant van zijn broek. 'Nat,' zei hij met opgetrokken neus.

'Vind je het gek? Het heeft de hele avond geregend. De straat is drijfnat.' Marcia keek haar klasgenoot onderzoekend aan.

'Wat doe ik hier? En hoe kom ik hier?' Tibo boog voorover en zette zijn handen op zijn knieën. Zo moest het voelen als je een marathon had gelopen.

‘Dat zijn twee vragen waar ik het antwoord ook wel eens op zou willen weten. En niet alleen ik. Ook de anderen.’

Het ontging Tibo niet dat er een licht verwijtende toon in Marcia’s stem zat.

‘Ik hoop toch echt dat jij nog weet wat er gebeurd is. We waren je ineens kwijt. En jou niet alleen. Zoë en Floris waren ook weg. Jullie gingen met z’n drieën naar buiten. Floris heeft al geappt dat hij thuis is. Van Zoë hebben we nog niets gehoord.’ Marcia trok de staart van haar rode krullen, die over de achterkant van haar blauwe winterjas hing, nog eens strak.

Tibo probeerde zijn gedachten te ordenen. Hij was met een groepje klasgenoten en hun mentor pizza gaan eten bij Pizzeria Venezia, zoals ze dat wel vaker deden. Hij herinnerde zich nog dat hij een pizza met salami had besteld. Zoë zat schuin tegenover hem en had enkele keren oogcontact gezocht. Het meest begeerde meisje van de school kon heel goed de indruk wekken dat ze geïnteresseerd in je was, maar als je dan toenadering zocht, droop de arrogantie van haar afwijzing af. Dat had Tibo al een paar keer meegemaakt. Na de laatste keer, nu twee weken geleden, had hij besloten niet meer op haar zogenaamde uitnodigingen in te gaan. Maar toen Floris daarstraks in zijn oor had gefluisterd dat hij even mee naar buiten moest gaan omdat Zoë hem iets wilde vragen, was hij er toch weer in getrapt. Wat daarna gebeurd was, kon Tibo zich niet meer herinneren. Wel dat hij op dat moment al een beetje duizelig was en zich niet zo lekker voelde.

‘Hoe laat is het eigenlijk?’

Marcia keek op haar horloge. ‘Tien voor twaalf. Ik breng je naar huis. Dan kan ik daarna ook naar huis.’

‘Waar is de rest?’ Tibo zocht naar zijn fiets.

‘Al naar huis, denk ik. Of ze zijn Zoë nog aan het zoeken. Als ze niet allang in haar bed ligt.’ Marcia draaide met haar ogen. ‘Ze heeft in ieder geval weer even genoeg aandacht gekregen.’

Tibo knikte alleen maar. Hij wist dat Marcia en Zoë geen vriendinnen waren, om het maar eens zacht uit te drukken. Tibo vond Zoë al vanaf de eerste klas heel leuk en hij wist dat Marcia hem heel leuk vond. Dat zorgde voor spanning tussen de twee meiden. Zoë hield van de aandacht van de jongens. Doordat ze soms modellenwerk deed en in verschillende bekende bladen stond, was ze niet alleen op school een bekende. Heel Den Burg wist wie Zoë Vlaming was.

‘Kom, we moeten echt gaan. Ik moest uiterlijk om twaalf uur thuis zijn, liever eerder.’ Marcia pakte haar fiets. ‘Je mag wel bij mij achterop. Dan breng ik je naar huis.’

‘Waar is mijn fiets dan?’ Tibo pakte zijn rugzak, die naast hem lag, en liep verder de straat in, maar zag zijn fiets niet meteen staan.

Marcia haalde haar schouders op. ‘Dat weet ik toch niet? Jij bent eerder weggegaan dan ik.’

‘Ik fiets wel. Ga jij maar bij mij achterop.’ Tibo hing zijn rugzak over zijn schouder, pakte het stuur van Marcia’s fiets vast en ging op het zadel zitten. Zij was een stuk kleiner dan hij, dus hij kon met zijn voeten bij de grond als ze stilstonden.

Op het moment dat Marcia achterop zat en zijn jas vastpakte, zag hij zijn eigen fiets een stuk verderop op de grond liggen. ‘Daar ligt de mijne.’ Hij stapte weer af, gaf Marcia haar fiets terug, liep naar de zijne en stapte op. Het duurde even voor hij al rijdend zijn evenwicht had gevonden.

Marcia fietste naast hem en keek af en toe opzij. Ze legde haar rechterhand op zijn linkerarm. Hij vond het niet onprettig.

Zwijgend reden ze vanaf het centrum richting de wijk waar ze allebei woonden. Dat was amper tien minuten fietsen. Voor het huis van Tibo stapte Marcia af. Tibo deed hetzelfde.

‘Bedankt,’ zei hij verlegen.

‘Graag gedaan.’ Onderzoekend liet Marcia haar blik over het gezicht van Tibo gaan. Ze boog naar hem toe en gaf hem een kus op zijn wang. ‘Tot morgen.’

Tibo knikte. ‘Tot morgen.’ Met zijn handen aan het stuur liep hij naar de garage naast zijn huis. Daar draaide hij zich nog een keer om.

Marcia was opgestapt, maar nog niet weggereden. Het leek of ze nog ergens op stond te wachten.

Tibo stak zijn hand in de lucht voor hij zijn sleutel in het slot stak en de garagedeur opentrok. Zijn ouders deden de voordeur altijd op het nachtslot als ze naar bed gingen. De enige mogelijkheid om het huis nog binnen te komen was via de achterdeur, maar dan moest je wel eerst door de garage. Tibo stalde zijn fiets daar. Hij hoopte dat hij zich weer zou herinneren wat er de afgelopen uren gebeurd was.

Eenmaal boven keek hij door het raam van zijn slaapkamer. Marcia stond niet meer voor zijn huis, maar hij zag haar nog wel fietsen. Blijkbaar had ze nog even staan wachten. Had ze dat nou gedaan omdat ze hoopte dat hij terug zou komen? Tibo schudde zijn hoofd. Dat kon hij zich niet voorstellen.

Hij kleedde zich uit, deed zijn pyjama aan, poetste zijn tanden en ging in bed liggen. Het licht in de slaapkamer van zijn ouders was uit, dus waarschijnlijk sliepen ze al. Het was tien voor halfeen. Te laat om thuis te komen op een doordeweekse dag, maar zijn

ouders deden niet zo moeilijk over slaaptijden. Ze gingen ervan uit dat hij goed voor zichzelf zorgde en dus in de gaten hield dat hij genoeg sliep. Pas als ze echt het idee hadden dat hij het te bont maakte, grepen ze in.

Morgen hadden ze het eerste uur vrij, dus kon hij, terwijl hij in bed lag, nog wel even op zijn telefoon kijken. Die zat niet in zijn broekzak. Tibo dacht na. Dan zat hij zeker nog in zijn jaszak. Zo geluidloos als hij kon, liep hij de trap weer af. Hij zocht in zijn zakken, maar daar zat zijn telefoon niet in. Dan moest hij in zijn rugzak zitten, dat kon niet anders. Daar had hij hem vast in gestopt toen hij het restaurant verlaten had. Hij had nog niet op zijn telefoon gekeken sinds Marcia hem in die steeg had gevonden. Dat wist hij zeker. Hij hoopte niet dat hij zijn telefoon in het restaurant had laten liggen, hoewel hij bijna zeker wist dat iemand uit zijn klas hem dan wel meegenomen zou hebben. Maar een fijn idee was het niet.

Tibo liep weer naar boven, pakte zijn rugzak en voelde in het voorvak. Hij stopte zijn telefoon niet vaak in zijn rugzak omdat hij dan makkelijker te stelen was. In het voorvak zat zijn telefoon niet. Met zijn hand voelde hij nu in de tas zelf. Zijn vingers zochten naar iets dat de vorm van een telefoon had. In plaats daarvan voelde hij iets scherps. Tibo haalde het uit zijn tas. In zijn hand had hij een scherp steekmes. Het heft was houtkleurig, maar het was van kunststof. Het lemmet was smal, maar de snede was wel scherp en licht gekarteld. Er zat een donkerrode veeg op de uiterste helft van het lemmet. Meteen versnelde de ademhaling van Tibo en voelde hij zijn hart in zijn borst kloppen. Hoe kwam dat mes in zijn tas en wat was ermee gebeurd? Was dat bloed? En zo ja, van wie? Hijzelf had nergens verwondingen. Tibo pijnigde zijn hersenen om zich te

herinneren wat er gebeurd was. Maar een steekpartij had hij, voor zover hij wist, niet meegemaakt.

Tibo legde het mes voorzichtig op het salontafeltje dat midden in zijn kamer stond. Het was een oud, dat in de woonkamer had gestaan, met een glazen plaat in het midden. Tibo zocht nog een keer in zijn rugzak. Hij schoof een paar boeken opzij en vond tot zijn opluchting zijn telefoon helemaal onderin. Verder kwamen er geen verrassingen tevoorschijn. Hij was niet helder geweest in het restaurant, dat was wel zeker, want hij stopte zijn telefoon nooit los in zijn rugzak.

De batterij van zijn telefoon was nog voor veertig procent opgeladen toen hij ermee in bed stapte. Genoeg om nog even op sociale media te kijken en whatsappberichtjes te checken. Dat laatste deed hij eerst, want hij zag meteen dat er veel nieuwe berichten in de groepsapp van zijn klas stonden. Hij was vooral benieuwd of er antwoorden in zouden staan op de vragen die hij had over de periode van vanavond die hij zich niet meer kon herinneren. Licht gespannen begon hij de berichten te lezen.

Niet alle klasgenoten van Tibo waren actief in de groepsapp. Alleen als het echt om schoolzaken ging, zoals vrije uren of informatie over proefwerken, waren ze bijna allemaal aanwezig. Er werd echter ook veel gekletst over onderwerpen die niets met school te maken hadden. De jongens hadden het vaak over voetbal en plaagden elkaar als de favoriete club van anderen verloren had. Sommigen appten ook met elkaar tijdens het uitgaan. En Zoë hield via de app de hele klas op de hoogte van haar carrière als model. Vooral sommige andere meiden stoorden zich daar mateloos aan en lieten dat ook merken in hun reacties. Wat voor Zoë geen reden was om minder berichtjes te sturen.

Omdat Tibo bang was dat hij het onderwerp van de conversatie in de groepsapp zou zijn, las hij eerst de andere appjes. Zijn moeder wenste hem veel plezier en meldde nog even dat hij het niet te laat moest maken. In een ander appje stond dat hij de volgende avond om acht uur mee moest trainen met het eerste elftal. Dat was een uurtje later dan JO 17-1, zijn eigen elftal, trainde. De andere appjes van vrienden liet hij nog even voor wat ze waren, want zijn nieuwsgierigheid over wat er in de groepsapp van de klas stond, won het van de onzekerheid.

Eigenlijk was Tibo van plan om de berichten in chronologische volgorde te lezen, maar bij de laatste berichten stond er een dat met hoofdletters begon. Dat leidde af en hij kon er niet omheen om eerst dat bericht te lezen.

ZOË IS NOG NIET THUIS, apte Floris. *Haar moeder heeft net mijn moeder gebeld en gevraagd of ik al thuis ben.*

Tibo zag dat dat bericht om halftwaalf was verstuurd. Waarschijnlijk lag hij toen al in de steeg bij de Burgwal. Hij liet zijn ogen in sneltreinvaart over de berichten gaan. Bijna de hele klas deed eraan mee, ook degenen die vanavond niet mee waren geweest.

Op het moment dat Tibo aan het lezen was, apte Milou dat ze net gehoord had dat de jas van Zoë wel gevonden was en dat er bloed op zat. Tibo las het bericht nog een keer en voelde zijn hoofd rood worden. Een tinteling ging door zijn hele lichaam. Zou hij daar iets mee te maken hebben? Maar hij had geen bloed op zijn lichaam of zijn kleren. Hij probeerde kalm te worden en zichzelf gerust te stellen.

Op dat moment klingelde het geluid van de deurbel door het huis.